

Ковова І.С.

НАПРЯМКИ ВДОСКОНАЛЕННЯ ДЕРЖАВНОГО МЕХАНІЗМУ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ЕКОНОМІЧНОЇ СТІЙКОСТІ МАЛИХ ПІДПРИЄМСТВ

В роботі розглянуті напрямки вдосконалення механізму забезпечення економічної стійкості малих підприємств на основі неокласичної та ендогенної парадигм управління економічними системами. Значна увага приділена вдосконаленню державного механізму забезпечення економічної стійкості, зокрема організаційно-інформаційному, та розбудові його компонентів. В роботі також висвітлена структурно-логічна схема методичного розв'язання науково-прикладного завдання щодо забезпечення економічної стійкості малого бізнесу.

***Ключові слова:** мале підприємство, малий бізнес, економічна стійкість, державний механізм, організаційно-інформаційний механізм.*

Постановка проблеми. Формування процесу забезпечення економічної стійкості малих підприємств охоплює складну сукупність економічних відносин та механізму їх реалізації на основі всебічної державної підтримки, самоорганізації підприємницької діяльності, новаторських форм управління та організації виробництва для швидкої адаптації до постійно змінюваних умов функціонування. Оволодіння механізмом заходів зміцнення економічної стійкості малих підприємств активізує вирішення множини регіональних і соціально-економічних проблем вдосконалення конкурентного середовища, прискорює структурну перебудову галузей національної економіки та створює підстави для переходу до динамічного зростання. Економічна стійкість всієї сфери малого бізнесу залежить від стійкості її окремих елементів, тому питання забезпечення економічної стійкості малих підприємств має вагомe значення як для окремих суб'єктів господарювання, так і для економіки України в цілому.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Дослідженням проблем підприємницького сектору в Україні і, зокрема, економічної стійкості малих підприємств присвячені наукові праці таких вчених, як І.С. Білої, З.С. Варналя, Л.І.Воротіної, Т.А.Говорушко, С.В. Мочерного, В.О. Сизоненко, А.В. Шегди та інших.

Виділення невирішених раніше частин загальної проблеми. Однак, в роботах даних вчених підходи забезпечення стійкості малих підприємств розподіляються на два протилежні полюси: одні вчені є прихильниками державної підтримки сектору малого бізнесу, інші – внутрішніх аспектів забезпечення економічної стійкості в конкретних суб'єктах підприємницької діяльності. На нашу думку, з метою забезпечення економічної стійкості малих підприємств у короткостроковій та довгостроковій перспективі необхідно комплексно поєднати обидва існуючі підходи в рамках загального механізму забезпечення економічної стійкості.

Цілі статті: виявити напрямки вдосконалення механізму забезпечення економічної стійкості малих підприємств на основі неокласичної та ендогенної парадигм управління економічними системами.

Виклад основного матеріалу. Економічна стійкість сектору малого бізнесу визначається його здатністю стабільно та прибутково функціонувати в умовах змінного середовища і забезпечується через стійкість його структурних одиниць (малих підприємств). Категорію економічної стійкості малого підприємства доцільно розглядати як його здатність забезпечувати сталий прибутковий розвиток в умовах змінного зовнішнього та внутрішнього

середовища, тобто досягнення рівноваги та стійкості малого підприємства в зовнішньому середовищі неможливе без досягнення його внутрішньої стійкості.

В результаті дослідження факторів та механізмів забезпечення економічної стійкості малих підприємств сформовано загальну структурну модель її забезпечення (рис.1), яка демонструє двосторонній характер процесу забезпечення стійкості зовнішніми та внутрішніми механізмами. Виходячи з позицій системного і синергетичного підходів, забезпечити економічну стійкість малого підприємства можна, з одного боку, створивши загальні сприятливі умови для його функціонування, а з іншого боку – забезпечивши економічну стійкість його структурних одиниць.

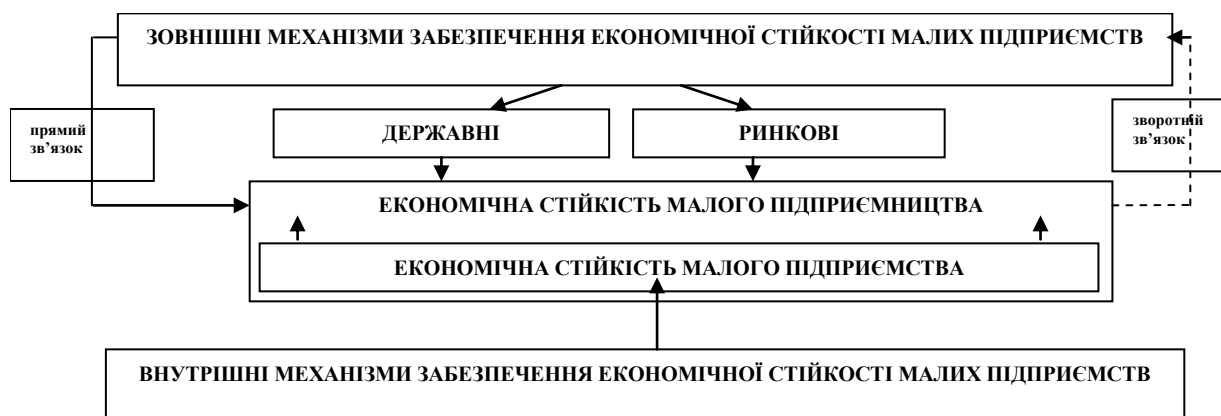

Рис.1. Структурна модель забезпечення економічної стійкості малого підприємства [1]

Таким чином, опираючись на неокласичну та ендогенну парадигми управління економічними системами, стверджуємо, що поведінка малих підприємств у ринковому середовищі раціональна, однак для оптимізації їх діяльності необхідно узгодити внутрішні компоненти таким чином, щоб досягти максимізації доходу або мінімізації витрат. На нашу думку, одним з інструментів, здатним узгодити внутрішні компоненти з метою підвищення економічної стійкості малого підприємства, є реінжиніринг бізнес-процесів [1].

Процес позитивних якісних і кількісних змін у забезпеченні економічної стійкості малих підприємств торкається всієї сутності зовнішніх і внутрішніх впливів, серед яких визначальну роль відіграють способи діяльності на основі реінжинірингу бізнес-процесів та взаємодія органів державного регулювання. Критеріями позитивних змін є такі параметри стимулювання сектору малого бізнесу як виживання, ефективність діяльності, стимулювання організаційно-економічного розвитку, структурні та стратегічні зміни. Одна з основних ролей у її забезпеченні відводиться державним механізмам забезпечення економічної стійкості, зокрема, організаційно-інформаційному. Організаційно-інформаційний механізм державного забезпечення економічної стійкості малих підприємств – це система державних установ, інструментів і методів, що дозволяють організувати діяльність сектору малого бізнесу та забезпечити інформаційну підтримку. Серед них можна виділити інформаційне сприяння у відкритті власної справи, систему освіти майбутніх підприємців, мережу бізнес-інкубаторів та консультативних центрів, створених для підтримки малих підприємств. Щорічно Кабінет Міністрів України затверджує плани і програми заходів, які спрямовуються на сприяння розвитку малого бізнесу України, однак заходи в даних програмах детально не конкретизовані, а лише у загальному вигляді описують напрямки діяльності зі сприяння та розвитку малого бізнесу.

На нашу думку, з метою забезпечення економічної стійкості малого бізнесу даний державний механізм доцільно впорядкувати, структурувати і додати на озброєння нові методи та інструменти. Виходячи з визначених недосконалостей, розроблено структурно-логічну схему методичного розв'язання науково-прикладного завдання щодо забезпечення

економічної стійкості малого бізнесу, до якої залучено інструментарій реалізації державної політики інноваційного розвитку та його стимулювання раціоналізації інформаційно-організаційної розбудови у відповідності до визначених цільових орієнтирів національної економіки (рис. 2).

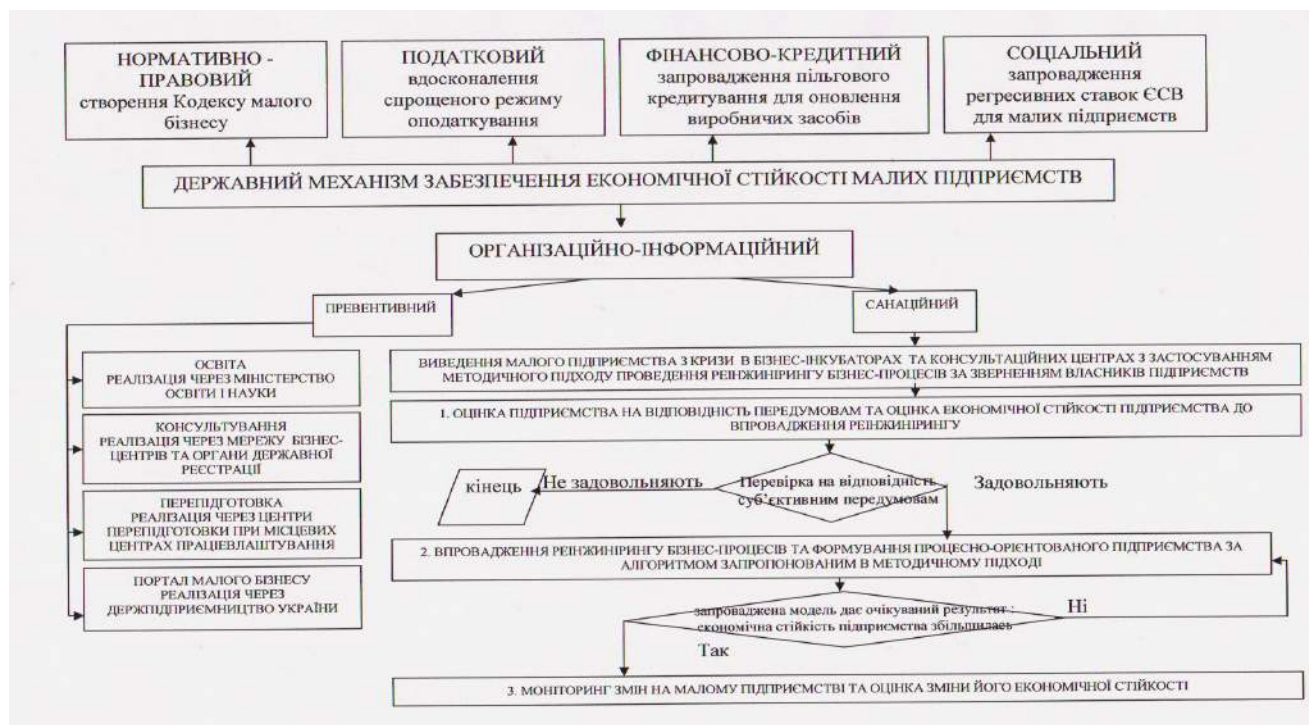

Рис. 2. Структурно-логічна схема методичного розв'язання науково-прикладного завдання щодо забезпечення економічної стійкості малого бізнесу [1]

Основна роль в забезпеченні економічної стійкості сектору малого бізнесу, на нашу думку, належить організаційно-інформаційному державному механізму. В основі схеми лежить його розподіл на дві складові: превентивну та санаційну, кожна з яких містить свій набір методів та інструментів забезпечення стійкості. З них превентивна складова охоплює сукупність методів, методик, заходів та інструментів, що сприяють підприємницькій діяльності, в тому числі відкриттю власної справи, та популяризують і пропагують ведення бізнесу серед населення. Санаційна складова має діяти як сукупність методів, методик, заходів та інструментів, що сприяють зміцненню економічної стійкості малого бізнесу та мають, за потреби, підтримувати і стимулювати виведення малих підприємств з кризового стану. Доречним в даному випадку є реалізація в рамках санаційної складової запропонованого методичного підходу щодо забезпечення економічної стійкості малих підприємств через їх процесну переорієнтацію шляхом ре інжинірингу [1].

До компонентів превентивної складової слушно віднести: інформаційне сприяння у відкритті власної справи, систему освіти і формування особистих якостей майбутніх підприємців, мережу бізнес-інкубаторів та консультативних центрів, створених для підтримки малих підприємств у відкритті власної справи.

До компонентів санаційної складової можна віднести: ту саму мережу бізнес-інкубаторів та консультативних центрів, створених для підтримки малих підприємств. Однак, вказані організації діють уже з точки зору допомоги і консультування суб'єктів національного управління з питань забезпечення їх економічної стійкості та виведенню зі стану економічної кризи.

Розглянемо і обґрунтуємо кожен з компонентів механізму. Першим компонентом превентивної складової є освіта майбутніх підприємців. І починати формувати світогляд

майбутнього підприємця потрібно ще зі школи. В даному випадку пропонується в Державний стандарт базової і повної загальної середньої освіти додати вивчення дисципліни «Основи підприємницької діяльності» для учнів 11 класу та запровадити обов'язкове вивчення аналогічної дисципліни для всіх вищих навчальних закладів незалежно від спеціалізації. Цей крок дозволить майбутнім підприємцям оволодіти основами інноваційної діяльності та визначитись з бажанням відкриття власної справи, сформує розуміння даної процедури і науковий підхід до її реалізації. Таким чином, держава забезпечить наукове підґрунтя у формуванні сектору малого бізнесу.

Пропонована навчальна програма дисципліни «Основи підприємницької діяльності» повинна містити два обов'язкових навчальних модулі. Перший – нормативно-правове регулювання підприємницької діяльності, в якому будуть розглядатись норми правового забезпечення щодо функціонування сектору малого бізнесу, порядок реєстрації та ведення господарської діяльності. Другий запропонує альтернативні форми управління підприємством та сформує наукові підходи до організації і ведення бізнесу. Навчальним процесом у школі МОН України забезпечить науковий підхід до створення власного бізнесу та самозайнятості молоді, тим самим буде отримано соціально-економічний ефект від створення нових робочих місць. Реалізацію і контроль даного компоненту доцільно делегувати Міністерству науки і освіти України через розробку і реалізацію навчальних програм і стандартів освіти.

Другим компонентом превентивної складової є консультування в адміністративних структурах та бізнес-інкубаторах підприємців-початківців, які відкривають власну справу, надання їм вичерпної інформації про існуючі напрямки державної підтримки: пільгові режими оподаткування та умови їх застосування, спрощені процедури реєстрації та територіальні органи влади які її проводять в регіоні, пільгове кредитування з переліком установ, які його проводять в регіоні, державні програми фінансування та умови отримання даного фінансування, перелік закладів пільгової оренди тощо. Автор переконана, що доцільним буде проведення бізнес-семінарів для підприємців про сучасні методи управління, а, особливо, про реінжиніринг бізнес-процесів малих підприємств і процесний підхід в управлінні. В даному випадку підприємець-початківець буде озброєний необхідною інформацією для ведення бізнесу в даному регіоні та скористається передовим досвідом і можливостями державної підтримки його діяльності. Реалізацію і контроль даного компоненту доцільно делегувати місцевим органам самоврядування, зокрема органам державної реєстрації.

Третім компонентом превентивної складової є перепідготовка незайнятої частини трудових ресурсів в регіональних центрах працевлаштування. Зокрема, осіб, які виявили бажання займатись підприємницькою діяльністю, але не володіють потрібними знаннями і навичками. На сучасному етапі в рамках програми надання допомоги по безробіттю, в тому числі одноразової її виплати для організації підприємницької діяльності безробітними, затвердженої наказом Міністерства праці та соціальної політики України від 20.11.2000 р. № 307, зі змінами та доповненнями, зареєстрованого в Мін'юсті 14.12.2000 р. за № 915/5136, передбачено, що безробітним у разі, якщо вони не можуть бути працевлаштовані за сприяння служби зайнятості протягом трьох місяців у зв'язку з відсутністю для них на ринку праці фахової роботи, за їх бажанням, допомога по безробіттю може виплачуватися одноразово для самостійної організації підприємницької діяльності.

Нині для отримання одноразової допомоги достатньо подати до територіального центру зайнятості заяву та бізнес-план. Однак, використання коштів, отриманих для започаткування власної справи повинно бути раціональним і має на меті створення робочого місця для самозайнятості особи. В силу того, що подібний шлях до підприємницької діяльності обирають люди з різними спеціальностями та освітою, в їх свідомості необхідно сформувати чітке уявлення про раціональне ведення підприємницької діяльності. На нашу думку, доцільною буде організація викладання у територіальних центрах перепідготовки при Центрах працевлаштування обов'язкового навчального спецкурсу з «Основа підприємницької

діяльності» з метою підготовки майбутніх підприємців до ведення господарської діяльності. Структура спецкурсу може бути аналогічною до структури дисципліни, запропонованої до вивчення в школі та вузах. Реалізацію і контроль даного компоненту доцільно делегувати Міністерству соціальної політики України, зокрема закладам перепідготовки при територіальних центрах працевлаштування.

Четвертим компонентом превентивної складової має стати створення єдиного національного інформаційного ресурсу – «Порталу малого бізнесу», на якому підприємці зможуть знайти всі відповіді на питання, які в них виникають. Насамперед, на порталі має розміщуватись інформація про порядок створення та функціонування підприємств, нормативно-правова база діяльності, державні адміністративні органи, центри підтримки та розвитку підприємництва, бізнес-інкубатори у регіонах, фінансово-кредитні установи, що спрямовані на підтримку малих підприємств та умови їх співпраці; державні замовлення та потреби великих підприємств, які можуть бути реалізовані підприємствами малого бізнесу та інша корисна інформація. На даному порталі доцільно розміщувати програмне забезпечення для оптимізації бізнес-процесів на підприємствах та вказівки по забезпеченню економічної стійкості. У такий спосіб зросте рівень забезпечення малого бізнесу дієвою інформацією для формування стану економічної стійкості, а дана проблема буде вирішена на загальнонаціональному рівні. Реалізацію і контроль даного компоненту доцільно делегувати Державній службі України з питань регуляторної політики та підприємництва.

Як наслідок, впровадження заходів превентивної складової державного організаційно-інформаційного механізму активізує започаткування підприємницької діяльності та ведення її на науковій основі. Більш того, покращиться доступ підприємств малого бізнесу до інших ресурсів забезпечення економічної стійкості, в тому числі буде задіяне пільгове кредитування, державні замовлення, кооперація з великим бізнесом та інші.

Друга складова державного організаційно-інформаційного механізму – санаційна, спрямована на оздоровлення та забезпечення економічної стійкості малих підприємств. Тобто, розробка заходів по виведенню з кризи тих малих підприємств, які працюють збитково. Реалізацію санаційної складової механізму доцільно здійснювати через існуючу мережу бізнес-інкубаторів та регіональних консультативних центрів, взявши на озброєння запропоновані методичний підхід та інструменти [2]. Зазвичай, бізнес-інкубатори опікуються лише новоствореними підприємствами, однак санація діючих малих підприємств забезпечить їм більш широку базу джерел отримання прибутку й перспектив розвитку.

Роботу даної складової механізму доцільно поділити на три етапи:

- перший етап має охоплювати проведення оцінки рівня економічної стійкості малого підприємства до звернення про санацію та перевірку його на відповідність передумовам до застосування реінжинірингу бізнес-процесів. Для даного етапу доцільно використати методичний підхід до оцінки економічної стійкості та передумови до застосування. Якщо мале підприємство відповідає визначеним передумовам та має збиткову діяльність, здійснюється перехід до наступного етапу. Актуальну інформацію щодо потенційних суб'єктів національного управління, які потребують санаційних дій бізнес-інкубаторам доцільно отримувати в територіальних органах статистики;
- другий етап повинен зосередитись на впровадженні реінжинірингу бізнес-процесів та формуванні процесно-орієнтованого малого підприємства за алгоритмом, запропонованим в методичному підході [2]. В даному випадку робота проводиться бізнес-аналітиками за участю власника малого підприємства, розробляється та впроваджується вдосконалена модель бізнесу;
- нарешті, після здійснення реінжинірингу бізнес-процесів малого підприємства, відбувається постійний моніторинг новоствореної моделі та оцінка зміни його економічної стійкості. У разі необхідності відбувається коригування роботи підприємства протягом двох-трьох років після впровадження проекту.

Запропоновані шляхи покращення державного організаційно-інформаційного механізму забезпечення економічної стійкості матимуть більший ефект у комплексі з іншими державними механізмами: нормативно-правовим, податковим, фінансово-кредитним та соціальним. Всі вони мають бути оптимізовані і приведені в єдину систему державної підтримки малого підприємництва.

Зокрема, для кращого впорядкування нормативно-правової бази з забезпечення діяльності малого підприємництва доцільно впорядкувати всі нормативно-правові акти, якими вона регламентується в «Кодекс малого бізнесу». В такому випадку підприємці не вибирали б з існуючих нормативно-правових актів ті норми, якими регулюється саме їх діяльність та не перевіряли, чи не суперечать норми одних правових актів іншим. Доцільно, щоб у «Кодексі малого бізнесу» також були розкриті особливості дозвільної системи та режимів оподаткування малих підприємств: звичайного та спрощеного, режимів ведення обліку та подання звітності. Тобто, створити такий кодекс, щоб він став єдиним нормативно-правовим документом, яким мусять керуватись в своїй діяльності суб'єкти малого бізнесу.

Для оптимізації податкового механізму в 2010-2014 роках вже запроваджено достатньо заходів, спрямованих на покращення системи адміністрування податків. В тому числі запровадження електронної форми подачі звітності, скасування свідоцтва платника податку за спрощеною системою, накладання мораторію на податкові перевірки. Спрощена система оподаткування, яка діє в країні – один з найдієвіших інструментів забезпечення економічної стійкості, однак її багатоваріантність для різних груп підприємців також породжує певні складнощі, що змушують підприємців обирати з наявних груп, а у разі зміни виду економічної діяльності чи суми обороту змінювати обрану групу на іншу. Доцільно скоротити кількість груп платників податків спрощеної системи до 2-х.

Приміром, до першої групи слід віднести фізичних осіб-підприємців з середньосписковою кількістю працюючих до 10 осіб та річним оборотом до 1,5 мільйона гривень незалежно від виду економічної діяльності та встановити для них ставку єдиного податку на рівні 20% від рівня мінімальної заробітної плати. Враховуючи те, що сума податку не залежить від доходів даної групи суб'єктів господарювання, доцільно їх звільнити від використання РРО (реєстраторів розрахункових операцій). До другої групи платників віднести фізичних осіб-підприємців та юридичних осіб незалежно від виду економічної діяльності, які мають середньоспискову чисельність працюючих до 50 осіб та річний оборот до 20 мільйонів гривень і встановити для них дві ставки єдиного податку:

- 3% для платників податку на додану вартість;
- 5% для неплатників податку на додану вартість.

Запровадження двох груп оподаткування для спрощеної системи з максимально допустимими нормами чисельності працюючих і річного обороту та мінімальними ставками оподаткування, на нашу думку, стимулюватиме створення робочих місць та збільшення обсягів обороту. Досить спірним питанням є запровадження для чинної 2-ї групи спрощенців обов'язкового застосування реєстраторів розрахункових операцій з 2016 року, адже сума податків даної категорії спрощенців не залежить від одержаного доходу до 1,5 млн. грн., а вартість реєстраторів, процедура їх встановлення та звітності з РРО є негативним дестимулюючим фактором, що може спричинити в кінці 2015 року хвилю закриття частини підприємств другої групи та переходу бізнесу в тінь.

Для забезпечення економічної стійкості малих підприємств за допомогою фінансово-кредитного механізму поряд з уже діючими програмами фінансування і пільгового кредитування суб'єктів малого бізнесу доцільно диверсифікувати кредитні ставки для малих підприємств. В першу чергу, для оновлення виробничих основних засобів, закупівлі інноваційного обладнання та енергозберігаючих і екологічно безпечних технологій малими підприємствами доречно застосовувати мінімально низькі стимулюючі ставки кредитів до 3% річних. Подібне кредитування, проведене через існуючі державні фінансово-кредитні установи, стимулюватиме розвиток сектору малого бізнесу його іноваційність та екологічність. Однак, такі ставки кредитів доцільно застосовувати виключно для

вищенаведеного кредитування, а для інших цілей залишити ставки кредитування на загальних підставах.

Державний соціальний механізм забезпечення економічної стійкості, який нині працює в Україні, гарантує забезпечення соціальних стандартів найманим працівникам малих підприємств. Вони мають ті ж самі державні соціальні гарантії, що й працівники великих підприємств. Це позитивно впливає на склад персоналу малих підприємств і дозволяє залучати до праці широкі верстви населення. В той же час відсутні стимули для власників малих підприємств до офіційного розширення штату і створення додаткових робочих місць. Це створює приховану соціально незахищену і негарантовану зайнятість. Стимулом офіційного оформлення працівників може стати запровадження регресивної ставки Єдиного соціального внеску для малого підприємства, що буде обернено-пропорційним до кількості працюючих на малому підприємстві. Тобто, чим більше працюючих буде в підприємства, тим меншу ставку Єдиного соціального внеску нарахування на фонд оплати праці сплачуватиме мале підприємство.

Висновки і пропозиції. Наведений комплекс заходів з упорядкування державного механізму забезпечення економічної стійкості малих підприємств матиме найбільший ефект для розвитку малого підприємництва та вдосконалення організаційно-інформаційного механізму тому, що він забезпечує науковий підхід держави до функціонування сектору малого бізнесу та стимулюватиме грамотне ведення підприємницької діяльності суб'єктами господарювання. В сукупності, зазначений план заходів та запропонований методичний підхід дозволять забезпечити економічну стійкість сектору малого бізнесу України і сформулюють альтернативну тенденцію її розвитку на умовах прибуткової діяльності.

ЛІТЕРАТУРА

1. Забезпечення економічної стійкості малих підприємств на основі реінжинірингу бізнес-процесів. Дисертація канд.екон.наук: 08.00.03/ Ковова І.С.; Академія муніципального управління – К. : 2014 – 196с.
2. Повышение экономической устойчивости малого предприятия. [монография] / И.С. Ковова // ISBN-10: 3659565423, Lambert Academic Publishing, Deutschland, Saarbrücken, – 2014 – 76с.

Ковова И.С.

ПУТИ УСОВЕРШЕНСТВОВАНИЯ ГОСУДАРСТВЕННОГО МЕХАНИЗМА ОБЕСПЕЧЕНИЯ ЭКОНОМИЧЕСКОЙ УСТОЙЧИВОСТИ МАЛОГО ПРЕДПРИЯТИЯ

В работе рассмотрены пути усовершенствования механизма обеспечения экономической устойчивости малых предприятий на основе неоклассической и эндогенной парадигм управления экономическими системами. Значительный акцент сделан на усовершенствование государственного механизма обеспечения экономической устойчивости, в частности, организационно-информационного, и реформирование его компонентов. В работе также рассмотрена структурно-логическая схема методического решения научно-прикладного задания по обеспечению экономической устойчивости малого бизнеса.

Ключевые слова: малое предприятие, малый бизнес, экономическая устойчивость, государственный механизм, организационно-информационный механизм.

Kovova I.

DIRECTION OF IMPROVEMENT OF INSTITUTIONAL ARRANGEMENT TO ENSURE ECONOMIC SUSTAINABILITY OF SMALL BUSINESS

The article discusses ways of improving the mechanism of ensuring economic stability of small enterprises on the basis of neoclassical and endogenous paradigms of economic systems.

Considerable emphasis is placed on improving the institutional arrangement to ensure economic stability, in particular organizational information, and reform of its components.

Key words: *small enterprises, small business, economic sustainability, institutional arrangement, organizational information mechanism.*

УДК 656.012.34

Мельник О.В.

ВНУТРІШНІЙ ВОДНИЙ ТРАНСПОРТ У СВІТОВІЙ СИСТЕМІ ПЕРЕВЕЗЕНЬ

Розглянуто зарубіжний досвід функціонування внутрішнього водного транспорту з метою визначення напрямків розвитку внутрішнього водного транспорту України на засадах логістики.

Ключові слова: *внутрішній водний транспорт, річкові порти, річковий логістичний центр.*

Постановка проблеми. Внутрішній водний транспорт є важливою складовою у транспортній інфраструктурі зарубіжних країн. На відміну, в транспортній системі України річкові перевезення займають досить незначну частку від загальних вантажоперевезень. Ще 25 років тому обсяги вантажоперевезень по Дніпру перевищували 60 млн. тонн, проте, на сьогоднішній день перевозиться лише приблизно 6 млн. тонн, а найнижчий показник перевезень зафіксовано у 2013 р. – 4 млн. тонн. Частка річкового транспорту в загальному вантажообігу складає менше 1%. Це обумовлено низькою конкурентоспроможністю річкового транспорту порівняно з іншими видами транспорту. Реформування воднотранспортної системи України необхідно здійснювати, враховуючи зарубіжний досвід, на логістичних засадах.

Аналіз світового досвіду дозволяє виявити тенденції розвитку внутрішнього водного транспорту, розробити напрями його розвитку з метою підвищення конкурентоспроможності.

Аналіз останніх досліджень. Вивченням та аналізом реалізації підвищення ролі внутрішнього водного транспорту в системі вантажних перевезень займалися Костров В.Н., Милославська С.В., Нікітін П.В., Нікіфоров В.С. та інші. Дослідженням сучасного стану функціонування та розвитку водного транспорту активно займаються вітчизняні науковці Боняр С.М., Коба В.Г., Котлубай О.М., Кучерук Г. Ю., Садловська І. П.

Мета статті. Визначення основних напрямків розвитку внутрішнього водного транспорту України шляхом підвищення ролі річкових портів з набуттям ними ролі логістичних центрів.

Виклад основного матеріалу. Внутрішній водний транспорт має необхідний потенціал для участі в мультимодальних перевезеннях та може бути застосований в інтегрованій системі доставки вантажів у взаємодії з іншими видами транспорту [7].

В Європі внутрішнім водним транспортом (по річкам та каналам) перевозять більше вантажів, ніж автомобільним та залізничним.

По вантажообігу внутрішніх водних шляхів в світі виділяють США, Росію, Канаду, Німеччину, Нідерланди, Бельгію, а також Китай. Найбільший об'єм перевезень вантажів